

CATALUNYA TERRA DE COQUES

La reentrada i el que les autoritats no volen veure

Els catalans hem anat de la coca de Sant Joan, a la coca de recapte i altres variants fins que ara estem de ple en la coca-cocaïna.

Segons dades disponibles, des de la dècada del 2000 fins al 2022, hi ha tres aspectes: el creixement dels mercats de la cocaïna; la propagació del seu consum i la diversificació dels usuaris; i l'absència de tractament de la dependència a la cocaïna.

Catalunya s'ha convertit en un centre de trànsit de la cocaïna vinculat a l'expansió de la producció mundial de cocaïna. Segons les estimacions de l'Oficina de les Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), la quantitat de cocaïna produïda el 2020 va assolir un pic de 1.982 tones, el doble que a finals dels anys noranta. El creixement de l'oferta ha anat de la mà d'una major accessibilitat del producte i d'una disminució del seu preu de venda al detall, alhora que la seva

disponibilitat va augmentar per la seva presència a les xarxes socials i el desenvolupament dels lliuraments a domicili per part de les xarxes de tràfic locals.

Aquesta oferta en expansió ha fomentat l'augment del consum de cocaïna entre els adults. Després del cànnabis, 209 milions d'usuaris a tot el món, la cocaïna és el producte il·lícit més consumit i la seva dinàmica de distribució s'ha accelerat amb 21,5 milions d'usuaris almenys un cop l'any.

Catalunya ara es troba entre el grup dels països amb més consumidors dins de la UE. Afecta una gamma cada cop més àmplia de grups d'edat i orígens socials, cosa que també es reflecteix en

la diversificació dels mètodes de consum: en forma esnifada (cocaïna en pols), fumada/inhalada (cocaïna base o crack) o injectada. Mentre que la percepció social tendeix a minimitzar la perillositat del producte. Potser que les autoritats haurien de prohibir les coques tan nostrades?

PERILL: COMUNITAT DEL P.P.

Incendis

No són les burilles del cigarret. No són els piròmans amateurs, no és la família que fa una barbacoa. Tots sabem les causes reals dels incendis i tots coneixem les mínimes mesures que cal prendre per evitar que una espurna arrasi milers d'hectàrees. Tots menys el Partit Popular.

Mitja Espanya, curiosament l'Espanya governada pels populars, ha cremat com una teia aquests estiu. Disset mil finques, sis-centes mil parcel·les, quatre mil cinc-centes construccions, han desaparegut en menys d'un mes.

La terra encara era brasa quan el Partit Popular va fer, com durant la Dana a València, apologia de la responsabilitat socialista. Sánchez és el culpable dels

aiguats i els incendis. Amén.

Si heu seguit les notícies recordareu, l'absència de personal qualificat en la extinció perquè els governs populars els han reduït, la lluita solitària i desesperada del veïns fent front a les flames amb galledes i manegues de jardí, zones despoblades, pobles deserts, camps abandonats, ramats d'una sola cabra...

Ben mirat potser no cal fer repàs de memòria, potser n'hi ha prou en evidenciar que el Partit Popular és un Partit de Penques.

LLUFA popular

CASA NOSTRA CREMA
- I totes les nostres promeses són a dins!